

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

120 PULSACIONES POR MINUTO

120 battements par minute

França, 2017

Direcció: Robin Campillo

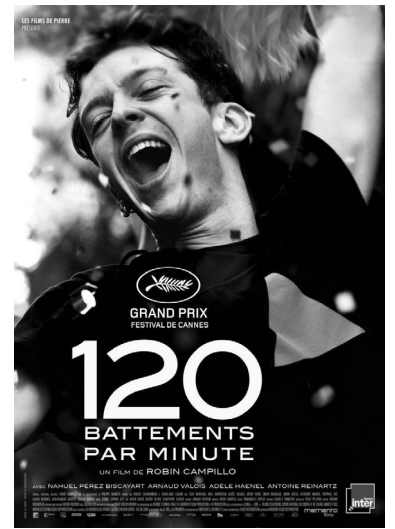
Intèrprets: Nahuel Pérez Biscayart, Adèle Haenel, Yves Heck, Arnaud Valois

Durada: 142 min

Gènere: Drama

Idioma: Francès

Data d'estrena: 19/01/2018

Memòria d'un activisme en contra d'un silenci que matava

Robin Campillo va néixer l'any 1962 a Mohammédia, al Marroc, i la seva família va traslladar-se a Aix-en Provence, des de la qual va arribar a París a primers dels últims anys vuitanta per estudiar-hi cinema a l'IDHEC, on va coincidir amb Laurent Cantet, amb el qual ha col·laborat com a guionista i muntador dels films *L'emploi du temps*, *Vers le sud* i l'esplèndida *Entre les murs*, que va obtenir la Palma d'Or a Canes l'any 2008 i va estrenar-se entre nosaltres amb el títol de *La classe*. Abans de desenvolupar el seu treball com a guionista i també com a director, com ara del film *Les revenants*, Campillo va militar al moviment Act Up-París, que, a finals dels anys vuitanta, va començar a lluitar pels drets dels afectats de la SIDA i per la conscienciació de la societat francesa respecte una malaltia de la qual, aleshores, se suposava que pràcticament només afectava els homosexuals: les víctimes del virus, però també de la marginació i la invisibilitat social, morien pràcticament d'amagat i fins culpabilitzats per una societat que considerava que patien una «malaltia de viciosos promiscus»; això mentre que la sanitat pública no actuava i la indústria farmacèutica ni tan sols havia entrat en la competència dels laboratoris per trobar-ne un remei: com si la minoria homosexual, en la mesura que se suposava l'afectada preferent, no justificués la investigació en vista a la seva rendibilitat. En aquest context, en què fins i tot la mateixa comunitat gay va tardar a ser-ne conscient que havia de protegir-se contra el contagi de la Sida, el moviment Act-Up (originat als EUA) va emprendre una sèrie d'accions, algunes de les quals podien resultar intencionadament molestes per la societat benestant que es considerava aliena a la Sida, amb la consciència, convertida en lema, que el silenci representava la mort. Robin Campillo va formar-ne part perquè sabia que el silenci, lligat a la culpa i la vergonya, era la mort. Un amant seu havia mort de la Sida sense que mai li hagués dit. Amics i persones conegudes també morien enmig d'aquest silenci, de la indiferència social o, en tot cas, de l'estigmatització dels afectats com a éssers sospitosos de ser portadors i, per tant, transmissors d'una pandèmia. Campillo reconeix que sentia por, però també la indignació per superar-la a través del combat. El mateix que el fillolèg Philippe Mangeot, amb el qual Campillo ha escrit el guió de *120 battements*

par minute, que, a partir de la memòria dels seus autors, reconstrueix les accions i discussions assembleàries del moviment Act-Up.

La pel·lícula, que és la més profundament política i a la vegada important que s'ha fet a propòsit de la Sida, conté una gran energia: la del propi moviment, malgrat que part dels seus activistes estiguessin malalts; de la mateixa manera, o com si fos una equivalència, hi ha una tensió i una contradicció entre la vitalitat d'uns cossos majorment joves (que, per exemple, s'expressa en diverses escenes de ball) i la malaltia que, a vegades de sobte, fa que defalleixin fins agonitzar a causa de la malaltia. Campillo, en tot cas, reconstrueix les accions del moviment (amb el repartiment de condoms o la intrusió violenta en actes públics per visibilitzar les seves reivindicacions) i la discussió de les assemblees amb una vivor i autenticitat que recorda l'esmentada *La classe*. Ho fa com si s'esdevinguessin en el present. Potser és així perquè ho sent així, com si en tingués una memòria vivíssima. Però el cas és que ho podem sentir així perquè les formes i discussions de l'activisme Act-Up poden reconèixer-se en l'esperit de moviments polítics actuals. La concepció de la biopolítica (com l'economia i la política afecta els cossos) de Foucault (víctima de la Sida) hi palpita. El personal és polític (i també a la inversa) i és així que s'hi fan indissociables. En aquest film poderosament polític, hi emergeix un enamorament, que és una manera en què dos cossos (un de malalt i l'altre no) s'estimen i se solidaritzen. Aquest enamorament és mostrat de manera palpable i sensible. I així, davant de l'agonia i la mort d'un dels enamorats, apareix el dolor i el dol. També l'emoció. El moment posterior la mort, amb la mare del difunt i la reunió dels membres del grup, és catàrtic i alhora reivindicatiu: un moviment col·lectiu, amb les seves relacions afectives, va crear una consciència i, en conseqüència, una acció en contra del silenci que duia a la mort.

Imma Merino

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona